

У 1-му посланні апостола Павла до Коринтян 14, дар мов є «незрозумілими мовами» чи іноземними мовами?

Є три основні інтерпретації прояву дару мов у церкві в Коринті.

Перша із них стверджує, що дар мов – це була здатність говорити на мові ангелів. Ґрунтується цей погляд на посиланні апостола Павла (1Кор. 13:1) на “мови ангелів...” (тут і далі цитуємо переклад Огієнка). Друга інтерпретує дар мов як здатність говорити іншими мовами завдяки силі Духа (Дії 2). Третя інтерпретація стверджує, що дар мов означає екстатичні або нерозбірливі висловлювання під впливом Святого Духа. Павло говорить, що вістки ці є «таємними» (1Кор. 14: 2).

Щоб вирішити, яким є правильне тлумачення цього уривку, ми повинні почати з 1Кор. 14. Чи можливо отримати чітке розуміння природи дару мов в цій конкретній церкві? Павло не надає докладний опис прояву дару мов у цьому розділі. Тому, ми повинні врахувати різні варіанти. Проте на підставі Святого Письма ми можемо поставити питання, що є найбільш імовірним тлумачення цього уривку?

1. Широкий контекст. Широкий контекст – це біблійні уривки, в яких ми знаходимо згадку про дар мов. Найбільш відомим є Дії 2. Існує загальна думка, що дар мов відноситься до іноземних мов: вони “почали говорити іншими мовами, як Дух давав їм” (текст 4). Ті, хто слухали розуміли на своїй мові (текст 6). Цей погляд є основою для розуміння дару мов і в інших частинах книги Дії Апостолів.

У Марка 16:17 євангельське доручення має таку фразу “говоритимуть мовами новими”, навряд чи це могло означати щось

інше, як не посилання на іноземні мови. Окрім в 1Кор. 14, дар мов позначає здатність, дану Святим Духом, говорити на інших людських мовах.

Тут слід згадати принцип тлумачення Біблії, згідно з яким складний для розуміння вираз (наприклад, 1Кор. 14) слід інтерпретувати на основі уривків, в яких та ж сама тема обговорюється і є зрозумілою за змістом і призначенням (Дії 2; Марка 16:17). Тому, ми повинні дивитися на досліджуваний нами складний текст, і визначити, чи обговорюється ідентичне явище ще в іншому місці Священного Писання.

2. Безпосередній контекст. Що нам відомо про дар мов із 1Кор. 14? Перше і саме разуче, що дар мов, неначе є незрозумілим для розуміння: «ніхто його не розуміє» (текст 2). Це радикально відрізняється від прояву дару мов в Діяннях 2 і тому це привело деяких людей до висновку, що правдивий дар мов представлений більше ніж тільки одним видом його прояву. Інші ж намагаються узгодити обидва випадки, стверджуючи, що в Коринті дар був незрозумілий, бо мови, якими розмовляли були невідомі слухачам і було потрібно, щоб хтось перекладав, що й і сам Павло запропонував робити (вірш 13).

По-друге, Павло стверджує, що дар мов не призводить до втрати самоконтролю. У церкві, тільки дві або три людини можуть говорити різними мовами; і якщо немає перекладача, тоді ті, хто в даний час через Духа говорить мовами, повинні мовчати (вірші 27, 28). Здатність контролювати прояв дару мов, вказує на те, що ми не маємо тут справу з екстатичним проявами, в процесі яких особа втрачає самоконтроль.

По-третє, проти переважних сьогодні ідей в релігійному світі, апостол Павло не очікує і не заохочує кожного члена Церкви отримати дар мов. Для Павла Дар пророцтва в церкві є більш значущим і важливим, ніж дар мов. Він не вважає дар мов незамінною ознакою навернення до Христа або прийняття Святого Духа.

Ці коментарі ілюструють певну складність в пошуках правильної відповіді на це питання. У той самий час існує сильна біблійна підтримка факту, щоб пояснювати феномен Дару мов, у контексті доступної для розуміння слухача іноземної мови. Насправді, грецьке слово «**glossa**», що позначається для дару мов – частіше вживається, щоб позначити «**мову**», а не «**язик**», як орган тіла. Тому сучасний прояв “**говоріння язиками**” не слід прирівнювати до справжнього **Дару мов**, який описаний в Новому Завіті.

В’ячеслав Корчук, доктор теології

Фанатизм и говорение языками

“Духи пророческие послушны пророкам, потому что Бог не есть Бог неустройства, но мира. Так бывает во всех церквах у святых” (1Кор. 14:32, 33).

Среди соблюдающих субботу есть определенная группа людей, которыми руководит дух фанатизма... Они лишь попробовали воду из источника истины и не знают духа вести третьего ангела. Для этих людей невозможно ничего сделать, пока не будут преодолены их фанатичные воззрения...

Некоторые из этих личностей практикуют то, что они называют дарами Духа, и утверждают, что Господь поместил эти дары в церкви. Они принимают бессвязное бормотание за незнакомый язык, который неизвестен не только людям, но Господу и всему небу. Такие дары исходят от великого обманщика. Фанатизм, экзальтация, мнимое говорение на языках и шумовое сопровождение считаются дарами, которые Бог поместил в церкви. Некоторые таким образом обманулись. Плоды всего этого не были добрыми...

(Э. Уайт. Маранафа – Господь грядет, 27 мая (155 ориг))

«... Они несут бессмысленную тарабарщину, которую называют неизвестным языком и которая неизвестна не только людям, но также и Господу, и всем Небесам. Такие “дары” фабрикуются

людьми с помощью великого обманщика. Фанатизм, притворная эмоциональность, ложное говорение на языках и любые шумные проявления кое-кто считает дарами, которые Бог дает Церкви. Кое-кого такие действия обманывают, но плоды всего этого не добрые. “По плодам их узнаете их” (Мф. 7:16). Фанатизм и шумное поведение рассматриваются этими людьми как особое свидетельство веры... Да избавит Бог народ Свой от таких “даров!... Эти люди не в своем уме, они находятся в нездоровом эмоциональном возбуждении, и мы уверены, что в них нет истины. Такие люди непосредственно преграждают грешникам путь ко спасению, и их влияние удерживает людей от принятия субботы».

(Э. Уайт. Свидетельства для Церкви, т.1, с. 412, 419)

«Повинующиеся заповедям Божиим встретят сопротивление и насмешки. Они смогут выстоять только в Боге. Чтобы перенести предстоящие испытания, они должны постичь волю Божию, открытую в Его Слове, – только тогда они смогут должным образом почитать Его, если будут правильно понимать Его характер, принципы Его правления, намерения и действовать соответственно. **Только закалившие свой ум библейскими истинами устоят в последней великой борьбе**».

(Э. Уайт. Великая Борьба. С. 494)

«Народ Божий не должен искать для себя безопасности в совершении чудес, потому что сатана будет повторять совершаемые чудеса. Народ Божий – испытанный и проверенный – должен черпать для себя силу в знамени, выраженном в книге Исход (31:12-18). Они должны непоколебимо стоять на живом Слове: “Так написано”. Это единственное основание, на котором они могут стоять в абсолютной безопасности. А те, кто нарушили свой завет с Богом, будут в тот день без Бога и без надежды».

(Свидетельство для Церкви, т.9, с.16)